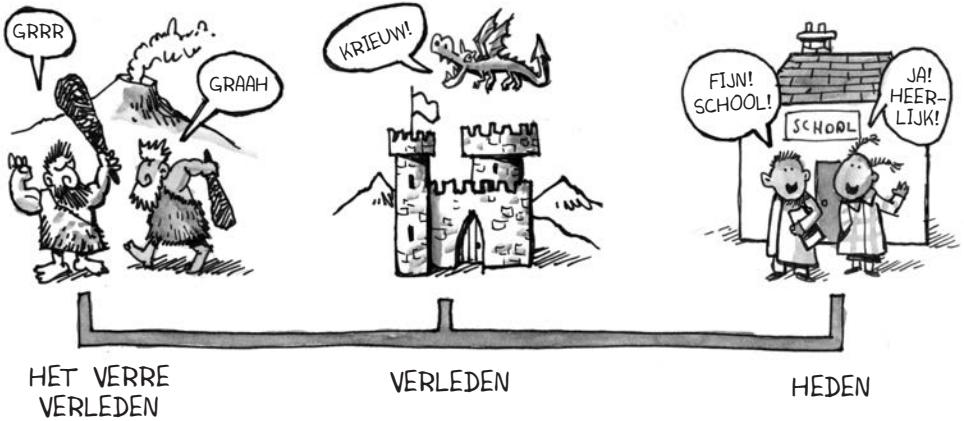

DE NEGENDE JANVEMBER

Lang, lang geleden was er een tijd die ze ‘het verleden’ noemen. Het verleden kwam voor het heden, daarin leven we nu. Maar het kwam *na* ‘het verre verleden’, toen iedereen nog in een grot leefde en grommend praatte en elkaar de hele tijd met een knuppel sloeg.

Het verleden was een tijd van tovenarij en monsters en ridders en kastelen. En in een van die kastelen woonde een negenjarige jongen. Zijn naam was Koning Eddie Glimmerbroek, en hij was net van plan om zich in een pak cornflakes te verstoppen.

Als jij dit ook in de keuken gaat proberen, dan pas je er niet in, tenzij je gekrompen bent tot ongeveer de grootte van een pennendoosje, en

5000
HEERLIJKE
PORTIES VAN
30 GRAM

DIT BELOVEN
WE JE

ALS JE NIET
VOOR DE
VOLLE HONDERD
PROCENT
TEVREDEN BENT
OVER DIT PRODUCT,
DAN GAAN WE
OP EEN TRAPJE
ZITTEN EN
HEEL HARD
HUILEN

INGREDIËNTEN:

MAIS,
GLUCOSESTROOP,
MAIS,
ZOUT, MAIS,
MAIS, MAIS,
MAIS, MAIS,
SMAAKSTOFFEN,
MAIS, MAIS, MAIS,
MAIS, MAIS,
MAIS, MAISSTROOP,
MAIS, MAIS,
MAIS, MAIS,
MAIS, MAIS

Kapitein Mais Maiscornflakes ... Van Mais

als dat het geval is zou ik nu meteen naar een dokter gaan. Maar Eddie was een koning, en dus had hij speciaal voor koninklijke banketten een reuzenpak laten maken.

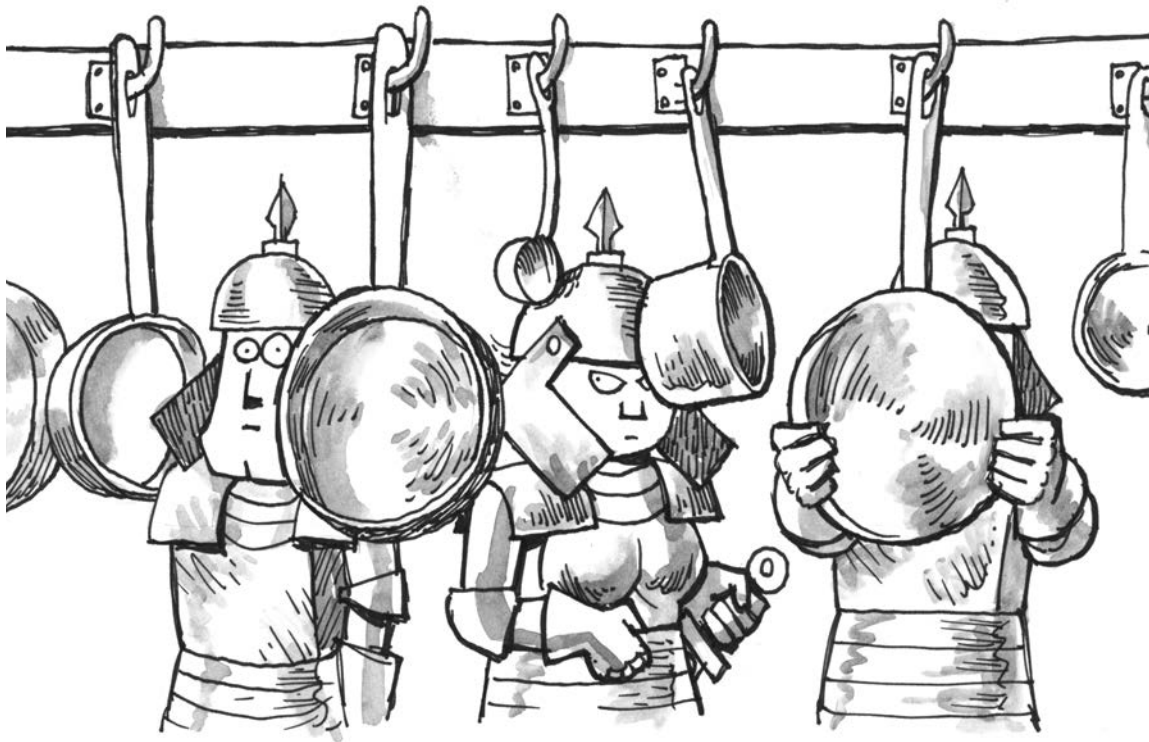
Zijn vrienden gaven hem een kontje. Hij tuimelde met een luid **FLOEP-KRUNSJ**-geluid naar binnen en prikte twee gaten in het karton, zodat hij naar buiten kon kijken.

‘Ze wordt al bijna wakker!’ zei Eddie. ‘Iedereen zo snel mogelijk verstoppen!’

Eddies vrienden renden haastig door de keuken.

Minister Jill, de volwassene die Eddie hielp met de moeilijke

gedeeltes van het besturen van een koninkrijk,
kroop in een zak aardappelen.

Centurion Alizia en haar paleiswachters verstop-
ten zich tussen de potten en de pannen.

Bolder de kluizenaar, wiens baard langer was dan hijzelf, ging op zijn hoofd in een bloempot staan. Hij deed alsof hij een plant was. 'Bolder, zo ziet ze je,' zei Koning Eddie, maar dat hoorde Bolder niet, want er zat potgrond in zijn oren.

Boven in het kasteel zei een wekker **BOING**.

Nanda de Nar sprong uit haar narvormige bed.

Ze keek op de kalender.

'Negen janvember!' zei Nanda. *'Ik ben jarig!'*

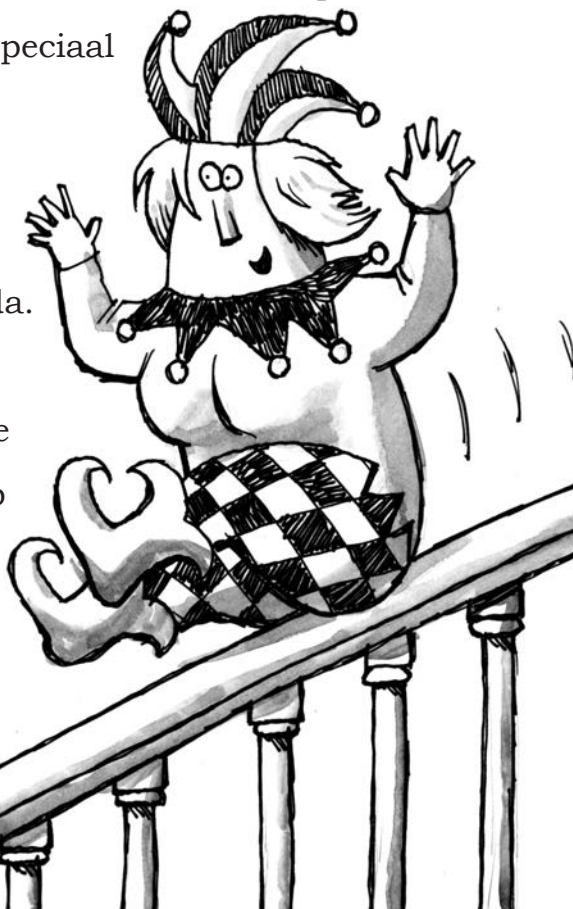
Ze was zo blij dat ze langs alle trapleuninggen in

het kasteel naar beneden gleed, waarbij ze een paar bordjes van Minister Jill omstootte waarop geschreven stond: NIET LANGS DE TRAPLEUNING GLIJDEN. Daarna rende ze naar de keuken, want ze wist dat Eddie en al haar vrienden daar op haar wachtten met een speciaal verjaardagsontbijt.

Maar het was stil in de keuken.

‘Er is niemand,’ zei Nanda.

‘Alles hier is volkomen normaal, behalve dan die rare harige plant daar op de tafel.’

Ze plofte neer op de aardappelzak. Eventjes dacht ze dat ze een aardappel 'Auw' hoorde zeggen.

'Dan moet ik *zelf* mijn verjaardagsontbijt maar maken,' verzuchtte Nanda.

Ze tilde het reuzenpak met cornflakes van het aanrecht. Het leek zwaarder dan anders. Ze kantelde het boven haar lievelingskom. Er kwamen

men een stuk of duizend cornflakes uit... en een negenjarige koning.

‘Verrassing!’ schreeuwde Eddie.

‘**VERRASSING!**’ schreeuwden alle anderen. Ze sprongen tevoorschijn uit hun verstoppelken.

‘Jullie waren het dus toch niet vergeten, echt niet!’ zei Nanda. Ze was dolblij.

‘En nu de cadeautjes!’ zei Eddie.

Centurion Alizia en de andere paleiswachters gaven Nanda een springstok.

‘Het is een springstok,’ zei Centurion Alizia.

‘Dank je wel –

– Die wou ik –

– heel graag –

BAF!

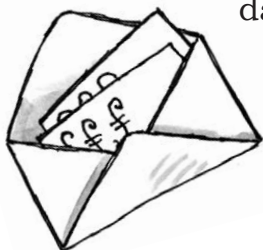
BAF!

BAF!

zei Nanda.

En ze sprong al met haar hoofd tegen het plafond van de keuken.

‘Ik wist niet precies wat je leuk vond, dus ik

dacht: ik geef je gewoon geld,’ zei Minister Jill. Je hebt van die volwassenen die dat altijd doen en Minister Jill was er daar een van.

Bolder gaf Nanda één enkele handschoen en hij beloofde haar dat hij volgend jaar, als ze hem heel vaak zou dragen, de andere voor haar zou kopen.

‘Ik heb een *zelfgemaakt* cadeautje voor je,’ zei Koning Eddie. ‘Doe je ogen maar dicht, Nanda.’